

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lipca 2016 roku ((...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku L. C. z dnia 25 maja 2016 roku odmówił mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze. Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udowodnił 3 miesiące, 12 dni okresów nieskładkowych, 22 lata, 7 miesięcy, 20 dni okresów składkowych, 2 lata, 6 miesięcy i 14 dni – uzupełniających – rola. Staż sumarycznie wynosił 25 lat, natomiast w szczególnych warunkach staż wynosił 8 lat, 11 miesięcy i 19 dni. Zakład nie zaliczył do pracy w szczególnych warunkach okresu od 1 lipca 1980 roku do 31 stycznia 1991 roku z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w O., ponieważ pracodawca na świadectwie pracy wykazał, iż wnioskodawca zajmował stanowisko kierowcy, bez wskazania rodzaju oraz tonażu prowadzonego przez niego samochodu. (...) Spółdzielnia (...) nie jest w posiadaniu jego akt osobowych, wobec czego świadectwo pracy w warunkach szczególnych zostało wydane przez ten zakład pracy w dniu 19 stycznia 2016 roku bezpodstawnie.

(decyzja – k. 49 akt ZUS)

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą w dniu 3 sierpnia 2016 roku wnioskodawca L. C. złożył od niej odwołanie, zaskarżając ją w całości i wnosząc o zmianę oraz o zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu od 1 lipca 1980 roku do 31 stycznia 1991 roku, w którym wykonywał pracę jako kierowca samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony.

(odwołanie – k. 2 – 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu przytoczono argumentację, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 9 – 9 verte)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

L. C. urodził się w dniu (...). W dniu 25 maja 2016 roku złożył wniosek o emeryturę. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(wniosek o emeryturę – k. 1 – 8 akt ZUS)

Wnioskodawca uzyskał uprawnienia kierowcy w 1978 roku. W okresie od 1 lipca 1980 roku do 31 stycznia 1991 roku był on zatrudniony w Zakładzie (...) w Ł. Oddział w O., a następnie przeniesiony do (...) Spółdzielni (...) w O., gdzie pracował na stanowisku kierowcy.

(świadectwo pracy z dnia 17 grudnia 2002 roku – k.12 akt ZUS)

Praca wnioskodawcy polegała na jeźdźeniu cysterną i rozwożeniu mleka. Cysterna to pojazd z przyczepą, przy czym również przyczepa była cysterną. Cysterna, którą jeździł wnioskodawca była marki (...) o ładowności 5 ton plus przyczepa 3 tony.

Wnioskodawca zabierał z poszczególnych punktów we wsiach mleko i przywoził je do mleczarni. Praca rozpoczynała się od 6 rano, a zimą od 7 rano. Od samego początku pracował jako kierowca tej cysterny. Samochody – cysterny stacjonowały w O., na terenie (...) Spółdzielni (...). Po przyjeździe do pracy wnioskodawca brał kluczyki do auta i dokumenty od dyspozytora oraz kartę drogową. Jeździł codziennie tym samym samochodem. Gdy przyszedł do pracy, dostał nowy samochód i nową przyczepę. Z reguły kierowcy w mleczarni mieli przydzielone trasy i jeździli do tych samych punktów – zlewni mleka. Objeżdżało się przeciętnie 2 zlewnie dziennie.

Gdy wnioskodawca podjechał pod zlewnię, podłączał pompę do cysterny, Przelanie mleka zajmowało około 1 godz., a gdy całe mleko było przelane, to wtedy pracownik zlewni pobierał próbkę mleka z samochodu i badano zawartość tłuszczu. Te wszystkie informacje były wpisywane w dokumenty i dopiero wtedy wnioskodawca jechał do następnego punktu, gdzie wykonywane były te same czynności. Po napełnieniu cystern wnioskodawca wracał do mleczarni. Często zdarzało się, że czekał w kolejce na opróżnienie cysterny. W tym czasie nic nie robił. Cysterna była opróżniana przez około 0,5 – 1 godzinę. Mleko było ściągane jednocześnie ze wszystkich komór. Zdarzało się, że kierowcy cystern musieli stać w kolejce do zlania mleka, bo w jednym czasie zjechały się 3-4 cysterny.

Po ściągnięciu mleka L. C. jechał po następne mleko. Robił dwa - trzy kursy dziennie. Po rozlaniu mleka odstawiał pojazd na myjkę. W środku cysternę mył pracownik, a wnioskodawca na zewnątrz. Mycie pojazdu zajmowało około 45 minut. Była jedna myjka, więc jak się wszystkie cysterny zjechały, to kierowcy cystern musieli czekać w kolejce. W tym czasie wnioskodawca dokonywał przeglądu samochodu, wymiany żarówki w warsztacie, bo do niego należały podstawowe naprawy, takie jak: wymiana koła czy wymiana żarówki. W zakładzie było kilka cystern. Codziennie każda cysterna musiała przejść mycie i dezynfekcję. Tym zajmował się pracownik, który mył wewnątrz cysternę, z czasem to zostało zmechanizowane.

(zeznania świadka M. J. k. 91; zeznania świadka M. C. k. 91 – 91 verte; zeznania świadka J. A. k. 91 verte; zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami informacyjnymi k. 90 – 92)

Wnioskodawca nie miał w spornym okresie żadnych urlopów bezpłatnych. Od lutego 1991 roku pracował nadal w tym samym miejscu i tym samym samochodzie, tylko zlikwidował się macierzysty zakład i przejęła go mleczarnia. Zaczęła się również zmieniać organizacja pracy.

(zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami informacyjnymi k. 90 – 92)

Wnioskodawca dziennie przejeżdżał około 150 km – 200 km.

(zeznania świadka M. J. k. 91; zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami informacyjnymi k. 90 – 92)

Wnioskodawca udokumentował ogólny staż w wymiarze 25 lat, w tym 22 lata, 7 miesięcy i 20 dni okresów składkowych, 3 miesiące i 12 dni okresów nieskładkowych oraz 2 lata, 6 miesięcy, 14 dni – uzupełniające – rola. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wnioskodawcy, jako zatrudnienie w szczególnych warunkach 8 lat, 11 miesięcy i 19 dni.

(decyzja – k. 49 akt ZUS zainicjowanych wnioskiem o emeryturę z dnia 25 maja 2016 roku)

Sąd nie uwzględnił, przy ustalaniu stanu faktycznego, dokumentu w postaci świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze z dnia 19 stycznia 2016 roku, wydanego przez (...) Spółdzielnię (...), z którego wynikało, że wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie (...) w Ł., w okresie od 1 lipca 1980 roku do 31 stycznia 1991 roku w pełnym wymiarze czasu pracy i w tym okresie wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wskazać należy, że dokument ma treść sprzeczną ze świadectwem pracy, wystawionym w dniu 17 grudnia 2002 roku przez (...) Spółdzielnię (...), w którym w pkt. 8 wykreślono, iż L. C. w spornym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Ponadto dowód z dokumentów w postaci świadectwa pracy wystawiony w dniu 19 stycznia 2016 roku jest spreczny z zeznaniami świadków M. J., J. A. oraz samego wnioskodawcy – L. C., którzy zeznali, że w pracy były przerwy – okresy oczekiwania podczas zlewania mleka do cysterny – około 1 godziny, a następnie w mleczarni – podczas opróżniania cysterny również około 0,5 – 1 godziny. W ciągu dnia wnioskodawca objeżdżał 2 – 3 zlewnie, wobec czego okres oczekiwania na zlanie mleka do cysterny, a następnie opróżnienie cysterny zwielaokrotniał się. Zarówno sam wnioskodawca jak i świadkowie, M. J. oraz J. A. zeznali, że zdarzały się kolejki do zlewni oraz do opróżnienia cysterny, wobec czego czas przestoju wydłużał się. Dodatkowo, po zakończonej pracy należało umyć cysternę, co

potwierdzili wszyscy świadkowie (łącznie z M. C.) oraz wnioskodawca. Z powodu jednej myjni oraz kilku cystern często tworzyły się kolejki, co również potwierdza, że w czasie pracy trwały przestoje, wobec których nie sposób potwierdzić, że wnioskodawca w czasie 8 godzin pracy wykonywał swoją pracę kierując samochodem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zaprzeczają temu również zeznania świadka, M. J. oraz wnioskodawcy, bowiem podali oni, że dziennie wnioskodawca wykonywał około 150 – 200 km. Gdyby rzeczywiście praca wnioskodawcy była wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca, to przejechany dystans byłby znacznie większy.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje

Odwołanie wnioskodawcy L. H. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. z dnia 20 maja 2016 r., Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 - wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Z kolei art. 184 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, iż emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz.43 z zm.) za okres zatrudnienia, wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...)

i US (...), Legalis nr 32028 i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)). Okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ustęp 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W orzecznictwie (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638, Legalis nr 32028) przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Z rozważań zawartych w tym orzeczeniu należy wyprowadzić nadto wniosek, iż - ze względu na charakter omawianego świadczenia (wcześniejsza emerytura) - przepisy rozporządzenia należy wyklądać ściśle.

W przedmiotowej sprawie nie był kwestionowany wymagany okres zatrudnienia. Ubezpieczony L. C. ukończywszy 60 lat w dniu 4 marca 2016 roku, udowodnił wymagany 25 letni okres składkowy i nieskładkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku.

Przedmiotem sporu było udowodnienie przez wnioskodawcę wymaganego okresu - co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy, wydając zaskarżoną decyzję uznał, że L. C. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Tym samym organ rentowy zakwestionował okres pracy wnioskodawcy w Zakładach (...) w O. od 1 lipca 1980 roku do 31 stycznia 1991 roku, ponieważ pracodawca na świadectwie pracy wykazał, że L. C. zajmował stanowisko kierowcy bez podania rodzaju oraz tonażu prowadzonego samochodu.

Świadectwo pracy w warunkach szczególnych, wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy, potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku sygn. III AUa 466/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku sygn. III AUa 795/08, opubl: Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60).

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778).

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, że wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe: co do wieku, posiadanych okresów składkowych i nieskładkowych oraz nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego. W ocenie Sądu wnioskodawca nie spełnia jednak warunku, co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że wymieniona w pkt 2 działu VIII praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony jest pracą w szczególnych warunkach.

Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz A, stanowiący załącznik nr 1 do zarządzenia resortowego nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 roku w sprawie stanowisk pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uprawniające do niższego wieku emerytalnego

oraz wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej, w którym w dziale VIII, poz. 2 pkt 1 wskazano stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego, pojazdu członowego i specjalnego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym co najmniej 3,5 tony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na okoliczność charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w spornym okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w O. od 1 lipca 1980 roku do 31 stycznia 1991 roku dopuścił dowód z zeznań świadków M. J., M. C., J. A. oraz przesłuchania wnioskodawcy – L. C. oraz przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że w okresie 1 lipca 1980 roku do 31 stycznia 1991 roku skarżący niewątpliwie wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony. Wskazuje na to wprost treść zeznań wnioskodawcy i świadków pracujących z nim w Zakładach (...) w O., a także dokumentacja osobowa z spornego okresu zatrudnienia.

Jednakże zgromadzony materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że w wyżej wymienionych okresach wnioskodawca nie wykonywał pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, ponieważ miał on codziennie trwające po kilka godzin przerwy. Przerwy te polegały na oczekiwaniu w kolejce na zlanie mleka z cysterny, opróżnienie cysterny, mycie samochodu na koniec każdego dnia, Zarówno wnioskodawca jak i świadkowie, M. J. oraz J. A. określili czas trwania przerw w pracy podczas zlewania mleka w zlewni – około 1 godzina, opróżnienie zlanego do cysterny mleka w mleczarni – około pół godziny. Ponadto gdy w mleczarni inni pracownicy zlewali z cysterny mleko, to wnioskodawca również miał przerwę, ponieważ czekał w kolejce. Wskazać należy, że z uwagi na 2 – 3 kursy dziennie ilość przerw ulegała zwielokrotnieniu, natomiast z uwagi na kolejki – wydłużeniu. Ponadto L. C. zeznał wprost, że w trakcie zatrudnienia w Zakładach (...) w O., oprócz kierowania przydzielonym pojazdem zajmował się dokonywaniem jego przeglądu oraz podstawowych napraw tj. wymiana żarówki czy koła, a w trakcie mycia pojazdu każdego dnia – myciem jego zewnętrznej części.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420).

Stale wykonywanie pracy w warunkach szczególnych jest rozumiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako wypełnianie pełnego wymiaru czasu pracy na zajmowanym stanowisku pracy, gdyż nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (por. np. wyrok z dnia 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 290, Legalis nr 168184). Wyjątek mogą tu stanowić krótkotrwałe, konieczne szkolenia pracownika, zwłaszcza wstępne (wyrok z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75, Legalis nr 125900).

Nadto Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażony w wyroku z dnia 25 września 2013 roku, sygn. akt III AUa 106/13 (LEX nr 1381334) zgodnie, z którym warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku, stale tj. ciągle wykonuje pracę w szczególnych warunkach i nie wykonuje w tym czasie żadnych innych czynności nie związanych z zajmowanym stanowiskiem. A zatem, w przypadku jednoczesnego wykonywania prac wymienionych w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), z niewymienionymi, nawet gdy stosunek tych prac jest nieproporcjonalnie wysoki na rzecz tych pierwszych, przekreśla możliwość uznania za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jako, że nie była wykonywana stale, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że, pomimo iż wnioskodawca spełnił pozostałe przesłanki do przyznania emerytury, a mianowicie: wieku, posiadania co najmniej 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego, ze względu na nieprzepracowanie wymaganego ustawowo 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze emerytura wnioskodawcy nie przysługuje.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy

A.M.